

Arrest

**nr. 62 187 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 14 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is het Rijk binnengekomen op grond van een visum gezinshereniging, gelet op zijn huwelijk met een in België verblijvende niet-EU-onderdaan en werd in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 17 februari 2011.

1.2. Op 14 februari 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 ter). Deze beslissing wordt betekend op 1 maart 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde H.C.(...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet): Uit een samenwoonstverslag dd. 04.01.2011 blijkt dat er geen samenwoonst meer is tussen de echtgenoten. G.A. heeft nooit op bovenvernoemd adres gewoond. De gegevens uit het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoonst meer is sedert 22.07.2010. H.C. verblijft sedert 22.07.2010 op bovenvernoemd adres, G.A. verblijft te (...).

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, "van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."

Na een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betoogt verzoeker als volgt:

"Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeker het verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat de echtgenoten niet meer zouden samenwonen. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de echtgenoten niet meer samenwonen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat immers, alsgevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoeker, er geen sprake meer is van samen wonst. Dat verzoeker ter goeder trouw is en steeds heeft aangestuurd op een normale echtelijke relatie. Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder. Dat door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing werd nagelaten rekening te houden met verzoekers integratie en tewerkstelling in België. Immers verzoeker is als hulpelektricien tewerkgesteld bij (...)."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"(...) Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de 'rechten van verdediging' niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen zoals de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State "zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch **niet** op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In die zin is het eerste middel van verzoeker dan ook onontvankelijk" (zie ook Raad van State nr. 124.957 dd. 03.11.2003, TVR 2004,270). Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de*

bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden. De bestreden beslissing dd. 14.02.2011 werd genomen in toepassing van art. 11 §2, eerste lid, 2° van de wet. Dit artikel luidt als volgt: (...). In casu heeft de gemachtigde vastgesteld dat - zo blijkt uit het politieverlag dd. 04.01.2011 - de echtgenote van verzoeker is ingeschreven te Geraardsbergen, terwijl verzoeker verhuisd is naar Ninove, en daar op een kamer alleen woont (de echtgenote van verzoeker nooit gewoond heeft op verzoekers nieuwe adres). Deze informatie wordt bevestigd door het uittreksel uit het bevolkingsregister dat zich in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat verzoeker sedert 30.07.2010 als alleenstaande in Ninove is ingeschreven. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht vastgesteld dat er geen samenwoning meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker ontkent dit ook niet, doch meent dat hij 'in de onmogelijkheid verkeerde zijn verweer/argumenten op afdoende manier te formuleren'. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Vooreerst geeft verzoeker niet aan welke opmerkingen hij zou willen maken hebben, doch beperkt hij zich tot de vage bewering dat hij zich in de onmogelijkheid bevond, bewering die op geen enkele manier aannemelijk wordt gemaakt. Daarenboven laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker tijdens de politiecontrole op 04.01.2011 aan de politie-inspecteur zijn opmerkingen had kunnen overmaken, en deze laten opnemen in het door verzoeker ondertekende verslag. Verzoeker heeft dit evenwel niet gedaan. Er kan enkel worden vastgesteld dat aan verzoeker wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, waarbij hij alle feitelijke informatie kon verschaffen die hij wenste te geven. Verzoeker kan verder evenmin gevolgd worden waar hij opmerkt dat hij "ter goeder trouw is", en er geen sprake meer is van samenwoning "alsgevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoeker". Andermaal beperkt verzoeker zich tot vage beschouwingen, die geenszins aannemelijk worden gemaakt. Terwijl verzoeker erkent dat er geen samenwoning meer is, hetgeen nochtans vereist was opdat de A-kaart van verzoeker zou kunnen worden verlengd. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringbeginsel geschonden. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde zorgvuldig tewerk is gegaan, na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens (met name het politieverlag en de gegevens die blijken uit het rijksregister). Verzoekers verwijzingen naar zijn vermeende integratie en tewerkstelling, element dat trouwens niet blijkt uit het administratief dossier, kunnen hier geen afbreuk aan doen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat het verblijf aan verzoeker diende te worden geweigerd van met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Terwijl deze beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag en kunnen aan de vaststellingen van de gemachtigde geen afbreuk doen. Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen."

2.3. De rechten van verdediging zijn zoals de verwerende partij terecht opmerkt niet van toepassing op een zuiver administratieve beslissingsprocedure zoals deze waarin wordt beslist over de beëindiging van het verblijf wegens een gebrek aan het leiden van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven (cfr. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)). Verzoeker kan er zich derhalve niet dienstig op beroepen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing bevat de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is en stelt meer dan wat verzoeker erin leest. De motivering van de bestreden beslissing is afdoende in het licht van het gestelde in artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (cfr. punten 2.5 en 2.6).

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin een manifeste beoordelingsfout wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Artikel 11, §2, eerste lid, 2° bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: (...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”(...)”.

2.6. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Artikel 16 van de richtlijn bepaalt:

“1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) Wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

(...)

b) wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden;

c) (...)”

2.7. Uit de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot bovenvermeld artikel 11 van de Vreemdelingenwet blijkt dat *“Het motief met betrekking tot het ontbreken van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven (voortvloeit) uit de finaliteit van het recht op gezinshereniging dat gericht is op de bescherming van de familie en het voortzetten of het opbouwen van het gezinsleven (cf. 4de overweging en 6de overweging van de richtlijn 2003/86/EG). Dit betekent dat het behoud van de familiale toestand die wordt ingeroepen in het kader van de gezinshereniging een voorwaarde is voor het voortzetten van het verblijf van de bedoelde gezinsleden in België. De gezinshereniging beoogt immers de wedersamenstelling of de schepping van een huwelijks- of een familiecel op het Belgisch grondgebied en is dus gebaseerd op de wil tot samenwonen van de betrokken personen. Indien er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven (...) moet de toestand van de gezinsleden kunnen worden herzien.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.57-58).

2.8. Indien er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven kan de verblijfstoestand van de gezinsleden dus worden herzien. De vaststellingen in de bestreden beslissing vinden steun in het samenwonenverslag van 4 januari 2011 en het uittreksel uit het vreemdelingenregister dat de toestand weergeeft op 23 december 2010, die zich bevinden in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist en integendeel bevestigt dat er geen sprake meer is van samenwonen. Verzoekers betoog dat de beëindiging van de samenwonen te wijten is aan *“omstandigheden buiten de wil van verzoeker”* alsook de aangevoerde goede trouw van verzoeker worden niet gestaafd en zijn in deze bovendien irrelevant, aangezien artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een einde kan gesteld worden aan het

verblijf indien er geen sprake meer is van het onderhouden van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven, en de door verzoekster aangehaalde omstandigheden de verwerende partij niet toelaten om in andersluidende zin te beslissen, minstens toont verzoeker dit niet aan. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers betoog inzake zijn integratie en tewerkstelling in België ten bewijze waarvan hij voor het eerst stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift.

2.9. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om gehoord te worden, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker zet bovendien niet uiteen wat hij zou aangebracht hebben, mocht hij gehoord geweest zijn door de verwerende partij, dat tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan, gelet op het samenwoningverslag van 4 januari 2011 waaruit blijkt dat verzoeker gehoord werd door de betrokken politie-inspecteur, bovendien gevolgd worden wanneer ze in haar nota stelt: *"Daarenboven laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker tijdens de politiecontrole op 04.01.2011 aan de politie-inspecteur zijn opmerkingen had kunnen overmaken, en deze laten opnemen in het door verzoeker ondertekende verslag. Verzoeker heeft dit evenwel niet gedaan. Er kan enkel worden vastgesteld dat aan verzoeker wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, waarbij hij alle feitelijke informatie kon verschaffen die hij wenste te geven."*

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA